LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6-ik szám alá küldendő.	Pest, aug. 2. 1868. 31. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

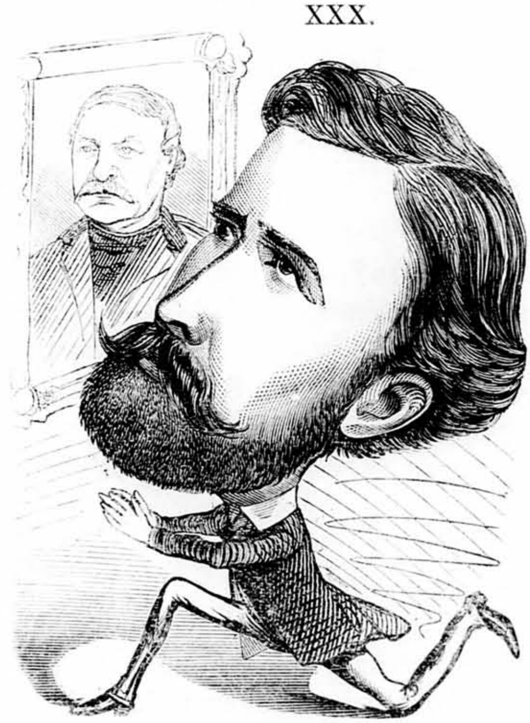
Pecsovics celebritások albuma.

XIX.

Nr. 29. E fiatal dolegatyus bár Zichy!
Még is van egy kis érdeme!
Ez az, hogy negyvenkilenczben legalább
Muszkát ő nem vezete be.

XXX.

Nr. 30. Hősünk a zaj és hahota
Privilegizált mestere!
Grimászaiért vivmánykép
M. . . . . . tanácsosságot nyere.

Zichy Antal photográphiájához.

Ifju államtudósunk 61-ben a legközösügyesebb és legkormányszerübb beszéddel mutatá be magát az országgyülésen, ugy annyira, hogy akkor tájban még a Pesti Naplónak sem kellettek czikkei . . .

A halhatatlanság koszoruját azonban kiakarván minden áron érdemelni, a Kovács Lajos által szerkesztett „F ü g g e t l e n"-be rakta le a jelenlegi boldog közösügyes állapot recognoscirozó eszméit . . . minek persze a lőn consequentiája, hogy a „F ü g g e t l e n t ő l" Tóni szentiványi énekféle hosszadalmas és unalmas czikkei miatt egyszerre 1000 előfizető ugrott meg. Minthogy pedig a Függetlennek épen csak is 1000 előfizetője vala: ennek meg a lőn a consequentiája, hogy a Független szerencsésen megbukott.

Ugy de tempora mutantur et nos mutamur in illis . . . Zichy Tóni altató czikkei most már az öreg „Pesti Napló" hasábjain pompáznak agyba főbe dicsérve . . . bizonyosan azért, mert Kemény Zsigó ebéd után rendesen e mákonyhatásu czikkektől szenderül édes álomra.

Tóth Vilmos photográphiájához.

Ki ne ismerné Vilit? ki Madarászra midőn ez beszél s általában minden szélső bali képviselőre a leghatalmasabb grimászokat tudja vágni. Ő a jobboldal privilégizált elő csahosa . . az orditás . . zaj és pisszegés nagy mestere.

Külszinre ugyan republikanusabb az öszves szélső balnál, lévén haja, szakálla szemöldöke lángveres mint a kelő nap bibora. Belseje, szive veséje azonban 13 próbás közösügyes. Vallása a quóta, hite, hogy a miniszteri tanácsosból még miniszter lesz. Istene Deák, kihez mindennap igy imádkozik:

„Atyánk Deák Ferencz! ki lakozol az Angol királynőben . . szentesitessék meg a te elved, jöjjön el a te osztrák országod, legyen meg a te akaratod Pesten ugy, mint a vidéken. A mi mindennapi szerepünket add meg minékünk és bocsásd meg a mi szavazatunkat, miképen mi is megbocsátunk a németnek . . és ne vigy minket a demokrata körbe, de szabadits meg a 48-as alkotmánytól, mert tied az ország a hatalom és a majoritás most és az uj választásig . . · Amen.

Besze János hires toasztja

a bécsi lövészek práteri diszlakomáján.

Meine Herren! liebe Gebrüder! A bodzafa ha virágozni nem akar, gyakori nyesések által lehet erre kényszeriteni.

Ausztria j a j fáján sem akart virágozni a szabadság, de még csak bimbódzani sem, mert ártalmas hernyók az absolutismus férgei rágták gyökerét . . . de a fátum Solferino és Magentánál, a gyutüs puska pedig Sadovánál oda kényszeritette ezen redves fát, hogy most csakugy hullanak róla a m á k v i r á g o k s mindenféle nemzeti szinben virit, csak épen n e m z e t i s z i n b e n nem.

E szinekből Beustnak feladata Ausztriának egy oly szivárványt fábrikálni, mely átölelje az összes emberiséget . . . át az egész világot . . . tehát Magyarországot is, hol a közösügy a legpompásabban virul, söt gyümölcsözık is már Deák Ferencz nagy hazánkfia örömére.

Ja meine Herren! Magyarország már teljesen élvezi a szabadság ne továbbját, kivivott, megnyert mindent, a mit neki Beust adni akart, senki sem akadályozhatja meg — nem még a társadalmi rend önkéntes őrei Tisza és Ghiczy se, — hogy ne fizessen státusadósságot, kvótát, stemplit, accizt, trafikot; és a szabadság ezen dicsö vivmányait nem csak maga akarja élvezni, hanem kész azokat a többi nemzetek és néptörzsekkel is megosztani.

Uraim! megindulva emeltem szót, midőn Árpád dicsö törzséhez a német nemzethez szólni kurázsiskodom, mely hős nép legelsőbben tette magát szabaddá és otthonossá Hunnia földén, midőn a tormás virslit feltalálta.

Nem csak mi magyarok, hanem egész Európa Németországról szitta be Gambrinus italát, ezért Európa figyelme és reménye csak a svechati sörre van irányozva, mert a németeknek

kell birálatot adni a bajor és a kőbányai Dréher között.

Uraim! Göthe azt mondja valahol „bort a serre idd egyszerre.“ A közép korban sör helyett törökvér folyt különösen Egerben.. e vala a lépcső, melyen az ujabb időben az accizolotlan lőre oltárához juthatánk, hogy mostan értelmes, alkotmányos, higgadt és fontolva haladó emberek vagyunk. Elértük czélunkat... kinyitottuk az erszényünket s mindnyájan közösen adózunk, nem kérdjük cseh, német vagy tót fináncz hajtja e be az adót — fizetünk mint a köles Brestlnek mint Lónyainak.

Hogy a közösügy áldása állandóan a nyakunkon megmaradjon, békére van szükségünk, mert a német tölgy csak békében tenyészhetik, a békét pedig fel kell használnunk s azért vagytok ti itt testvérek s azért vagyunk mi mindnyájan, hogy gyakoroljátok magatokat nem csak a sörözésben és dictiózásban, hanem a czél lövésben is, mert ha Bizmark fenyegetné Ausztriát, a honvédelmi törvényjavaslat értelmében 45 éven alól és 20 éven felül, mindnyájan mint egy ember felkelünk a kétfejü sas védelmére. A mi feladatunk testvérek! szabad alkotmányos osztrák polgárokká lenni egytől egyig. Ha ezt kiküzdöttük, ha a közelgő követválasztáskor is többségben leszünk... akkor mindenki megkapja a maga jutalpát; én is megkapom az ó-budai prefectusságot s mindenki azon a hangon szól, minő pöngésü krisztust fog kapni a titkos pénzalapból. A ki sokat beszél annak ezüst dukál.. a ki sokat hallgat annak arany; mert a beszéd ezüst, a hallgatás arany, mondá Krisztus urunk. Uraim ez a szó „közösügy“ igen széles és fordítható köpeny, valamennyi nemzetiségre ráillik, egyik sem búhat alóla ki, mert ugy van öszve toldva — foldva — hogy nincs rajta kibuvó lyuk.

E köpeny gallérát az alkotmányosság leghübb őre a kétfejü sas tartja körme között, mint „szebb jövőnk kulcsát.“ Azért is éltetem a dicső német nemzetet, és mindazon nemzetiségeket, melyek arra a czélra törekszenek, hogy mielőbb az adó legmagasb fokára elérjünk s ha elértünk: akkor testvérek egyenlő joguak leszünk — egyenlőn osztozunk a... koldus tarisznyán.

Tartsa meg a németek istene mindazon nemzetiségeket, melyek a nagy és dicső Ausztriában az egyedüli eldorádóban élnek... Éljen a közösügy! (Dreimaliges hoch! hoch! hoch!)

Eső lesz.

És midőn a városba menének vala, mely ékitve vala zászlók, virágok és zöldágakkal, az ur állatja édes terhének alatta, nagy hangot ad vala a fényes gyülekezetben, elannyira, hogy a bölcsek mind elhallgatának, tanakodván annak jelentősége felett, egyik rész állitván, hogy az nem kész ezüst csak Lónyai hatos Magyarországon, mig a másik Jánus változó arczát látván, megesküdött hogy az esőt jelent.

(Istók evangelista L. M. XXXI. sz. CCXLIII. lap.)

Bécs városba kell menni,
Német ünnep fog lenni;
Ej Besze Jankó a barát!
Mondja a litániát.

A práterban lövész ház,
Besze Jankó mit csinálsz?
„Ej fitogtatom magamat!
Várom a jutalmamat.“

Besze Jankó elmondta:
A mint a *bölcs* gondolta,
Hogy e szép Hungaria!
Már is merő Osztria.

Nagyon szegény az a kör,
Mely téged Bécsbe gyötör!
Ej Esti lapu Hirmondó!
Füles jövendőmondó!

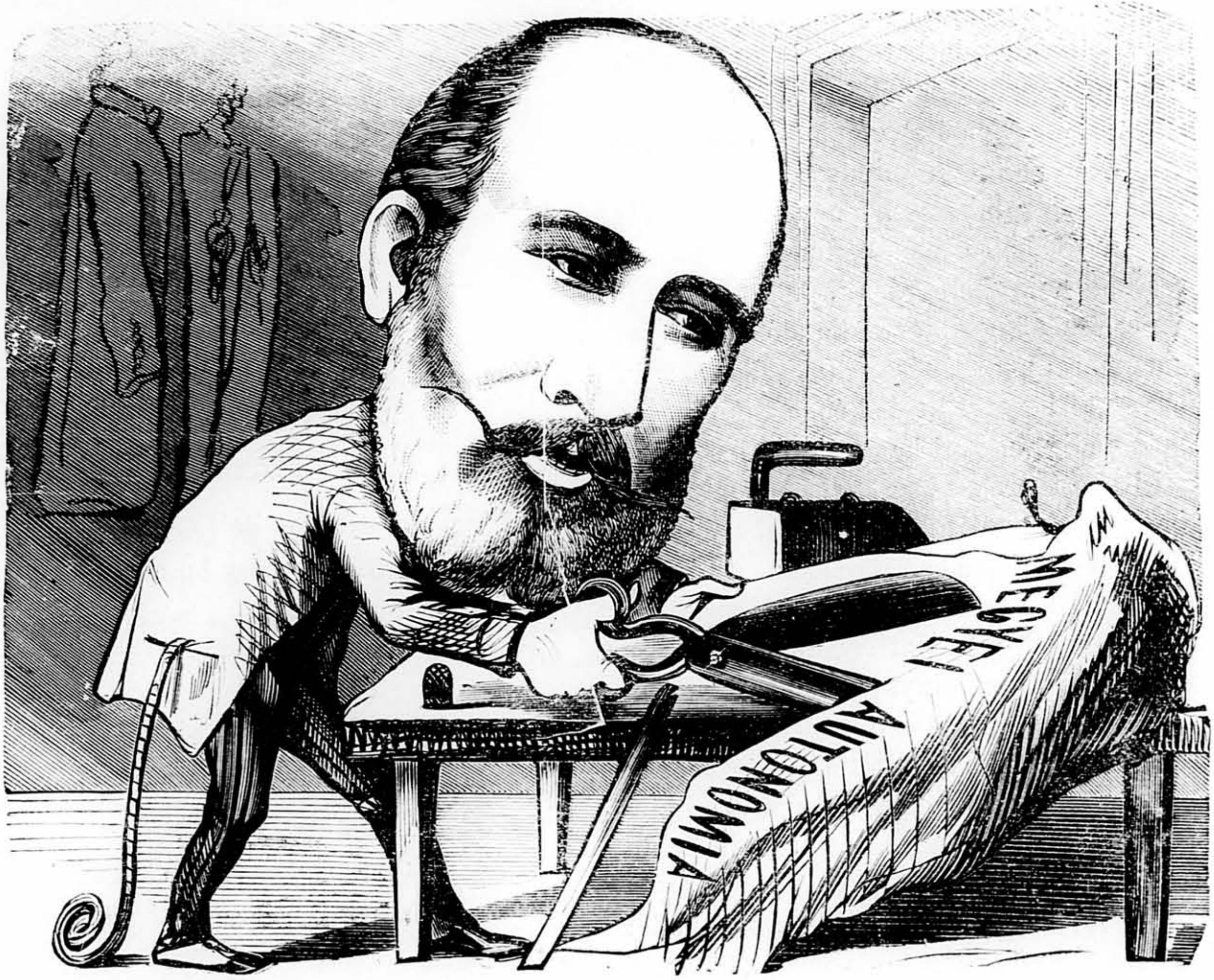
I-g a z s á g szolgáltatás.

Ha valakire **gyanum** van?
Azt kegyetlenül kinzatom,
De ha **gyujtogatót** fogtok?
Legfeljebb is pofon csapom.

Közösügyes szolga—biró.

I.

Kerkápoliáda.

A példabeszéd aztmondja: mihelyt szabó mingyárt báró! Wencheim belügyminiszter pedig báró, ergo ő excellentiája szabó. Következésképen Wencheim miniszter ur csak a mesterségét üzi, midőn a városok és megyék jogait megnyirbálja.

Pattantyú.

Hogy a pénzügyminiszteriumnál a hivatalok betöltése, körül mennyire vétetik tekintet szakképzett egyé. nekre, kellőkép illusztrálja a minapában egy pénzügyminiszteri bureau asztalán látott folyamodvány külzete, mely szóról szóra igy hangzott:

„A pénz. m. k. ministerumhoz onagymeltoságának folyamodvány B. K. irodatisztnek, pénzbeli pénzsegély kiutalványozása tekintetéből 30 frt.“

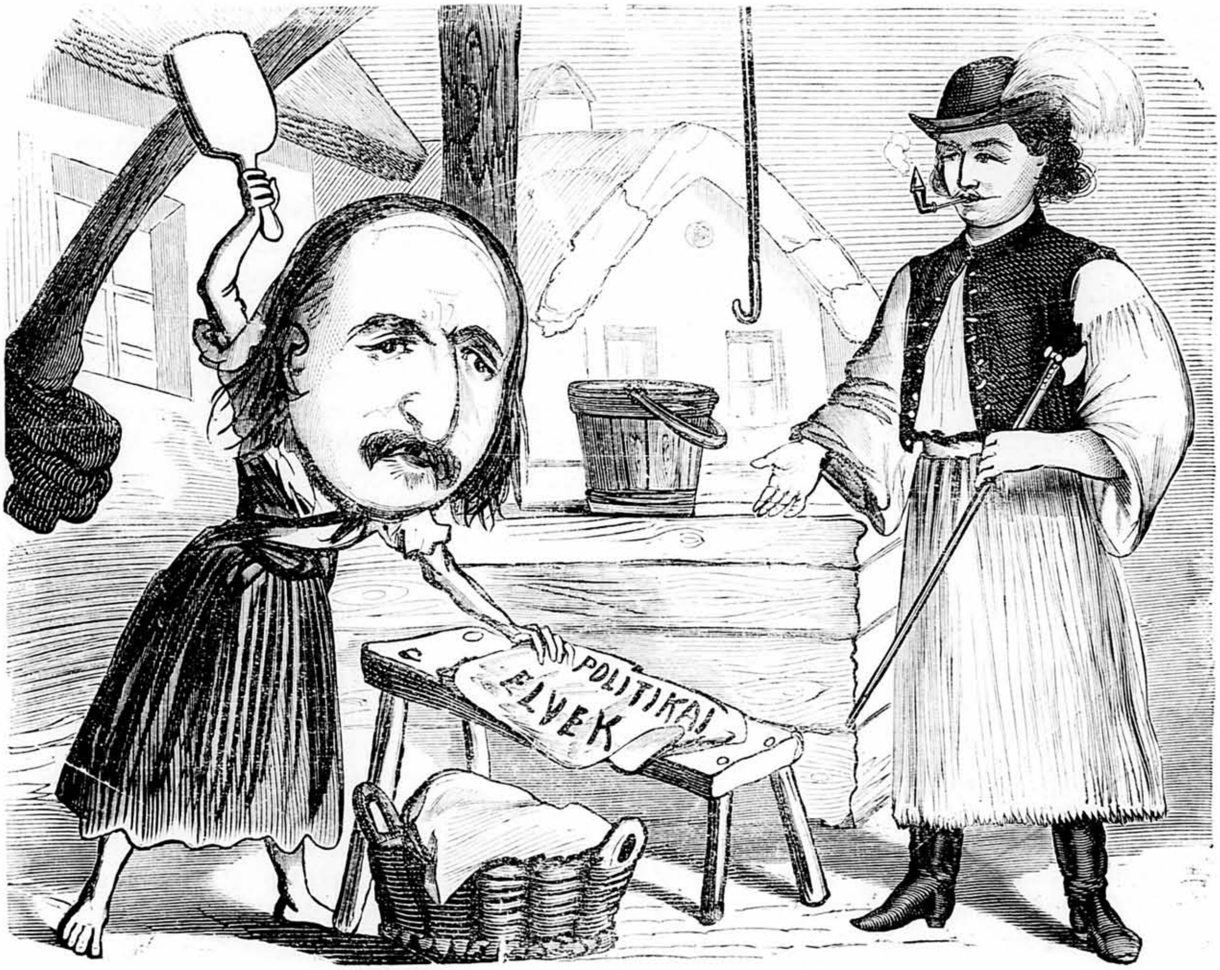
Szerelmes cadentiák.

Édes kedves néném asszony lánya
Szivemnek bálványa!
Szárnya hijja — hogy belőle angyal!
Avagy liba válna.

Édes kedves néném aszony, kérem
Tudom hogy megérem:
Hogy a lányát valakire varja,,
(Csak rám ne akarja!

II.

Illusztrált párbeszéd.

Ludas Matyi: Mit dolgozik kegyelmed Pulszky Ferencz néném asszony?
Pulszky Ferencz: Hát biz én mint láthatja uram öcsém! az elveimet tisztázom.
Ludas Matyi: Ezzel bizony megkésett kegyelmed, mert Szentesen nagyon dalolják ám már:

„Az igaz ügy iránt Szentes mindig szentes,
Pulszkyért nem lesz ám delegatus szennyes."

O mi ékes! csupa aranybánya!
Az a kelmed lánya!
Csak az a kár, hogy ma katona tiszt . . .
Holnap civil várja.

Eszem adta de gyors mint a szellő
Karcsu mint meszelő!
Idres bodros már is mint a felhő,
De hát ha még felnő?

Egy eltévedt levél

ezen czimmel:

T. Komócsi J. urnak a „Hirmondó" szerkesztőjének
Pesten.

Szamártelek, Julius 31-ikén 1868.

Tekintetes szerkesztő ur!

F. hó elsőjén hozzám küldött 5 frt és egy koncz papirost alázatos köszönetem nyilvánitása mellett vettem. Nem fog azonban meg neheztelni reám a tekintetes ur, ha eddigi szolgálataim némileges elösmerése fejében, bá-

tor leszek még arra kérni, hogy csekély dijjaztatásomon felül, kegyeskedjék postafordultával egy ócska őszi nadrágot küldeni, — tudhatja azt a tekintetes ur, hogy a szent ügy védelmeért egy kis becsületre még nem sokat adtam s egyedül a tekintetes ur nemes önfeláldozásától érezve magamat megsugároztatva; semmiféle eszköztül nem riadtam vissza, mely azon szent czél elérésére vezethet, hogy a majoritás győzzön.

Tudja azt a tekintetes úr nagyon jól, hogy mikor az ember nagy vállalat előmozditásához szegődik, akkor a becsületesség a közügyekre nézve csak kárt okoz, — és lári fári ostobaság az, ha valaki az igazság érzet és jogosság mellett rajong — mert mint eléggé mutatta a tapasztalás, biz ebből még egy csizmafejelésre való sem szokott kikerülni, — s miután e nemes példabeszéd jövedelmességéről teljesen meg vagyok győződve, hogy: „szemesnek a vásár," őszinte megvallom, hogy holmi lényegesebb hazudásoktól, rágalmaktól eddigelé még nem igen rettentem vissza s oly öröm tölti el lelkemet, midőn becses lapjának hasábjain tudósitásaimat olvashatom, de más részről megboszankodom bárgyuságomon, midőn még nem lévén egésszen erős, az előadottakon kissé kezdek elpirulni, szóval, még nem vagyok tökélletes szemtelen (ön nem fog megitélni ez őszinteségemért nemde?) s valóba érzem, hogy még nem vagyok teljesen otthon a politikában, no de én ennek azt vetem alapjául hogy még szegény vagyok, s a közügyekhez tett lépéseim nem hozván jelentékeny hasznot a szegény szerénység mind ennek az oka, —könnyü önöknek, kiket a közösügy zsiros jelennel áldott meg.

Irányadóul a jövő tudósitásokra nézve alázatosan esedezem méltóztassék megirni, hogy a szélső baloldali pártokról miféle hazudozásokhoz tartsam magamat, mily egyéniségeket hozzak gyanuba s minők lehetnek a legczélszerübb ráfogások? — néhány goromba frázisokat is tessék irni, hogy azokat a szövegbe alkalmazhassam. *)

A Madarász petitióról nem irhatok, mert az itt nálunk nem jött még kérdés alá, vagy talán jó volna, ha egyet magam irnék s ellátnám számos manupropriákkal s azután az ellen is ki lehetne kelni, mint már számos községekben történt, — erre nézve való becses megjegyzéseit elvárom.

Fentebbi esedezésemet az ócska nadrágért, s ha valami viseltes csizma is lehetne mellé — meg ujjitva, azon biztositással zárom be levelemet, hogy bizzék bennem tekint. szerkesztő ur! én a becsületnek oda se nézek, holmi rajongó honfi, vagy más ilyen jó madár soh se voltam, nem is leszek — mert ebből nincs semmi rebach,— jelszavam: vesszen Kossuth! legalább addig mig haza jön; majd oszt ha itthon lesz, akkor megint más nótát furulyázunk. Isten önnel — ha lehet szent István napra egy kis collatióra valót is kérek küldeni, ugy vagy 3—4 pftot hódolattal maradván

Tekintetes szerkesztő urnak

alázatos szolgája
CSIZMASZÁR AMBRUS,
elemi néptanitó s kántor.

*) Az „Esti lap"ból böngészhet ön eleget.

Betüszedő.

Az ellen mint jó barát.

1849-ben Jablanoczky osztrák generális csapata egy alföldi mezővároson huzódván keresztül, hogy addig is mig itt némileg megpihenhetne — biztosan érezze magát, legott maga elé hivatta a városi tanácsot.

A tanács persze nem mervén ellenszegülni a generális parancsának miután ez urak abban az időben rettentő hatalmasok voltak, meg is jelent a vitéz férfi előtt.

A generális ennek folytán a nemes tanácsnak tudtára adta, miszerint ne ugy tekintsék öt mint ellenséget, hanem mint jó barátot, adja tudtára tehát ezt a nemes tanács legott a közönségnek, végre intézkedjék, hogy a közönség a nála lévő fegyvereket 24 óra alatt adja be.

A városi tanács a parancs vétele után szépen meghajtotta magát, nem protestált ez ellen a jó barátság ellen, hanem legott kiadta a magas rendeletet kisbiráinak, miszerint tegyék közhirré hogy itt a császári sereg, de nem mint ellenség hanem mint jó barát, tehát a fegyverét ne sajnálja beadni neki a közönség.

Egy kisbiró aztán igy publikálta ki a maga város negyedében ezt a rendeletet:

„Tudtára adatik mindeneknek, hogy itt az ellenség, nem bánt senkit, a ki a fegyverét beviszi . . . elviszi.

Megtudva ezt a malitiózus eljárást a vitéz generális! maga elé hivatá legott a kis birót, s először jó keményen lehordván — megmondá neki is, miszerint a császári hadsereg nem ugy jött ide mint ellenség, hanem mint jó barát, azt igy kell kijelenteni a közönség előtt.

A kisbiró aztán evvel az atyai figyelmeztetéssel ismét elment a maga város negyedébe, hogy ott a generális ur kivánságának eleget tehessen. Megütve tehát a dobot stentori nagy hangon hirdette ismét ilyeténképen:

„Tudtára adatik mindeneknek, hogy itt az ellenség nem bánt senkit, a ki a fegyverét beviszi . . . elviszi."

A haragos generális ismét megtudta ezt az impertinens históriát, nem is kegyelmezett meg

a kis birónak, tüstént kidobatta őt állomásából, miután neki nem ilyen fajankó ember kell, a ki még azt sem tudja felfogni, hogy a császári sereg nem ugy jött a városba mint ellenség hanem mint jó barát.

A jámbor kisbiró pedig rettenetesen álmélkodott azon, hogy miként is kivánhat valaki töle olyan viszás dolgot, hogy ő azokat a tokos németeket jó barátoknak hirdesse, — mikor mindenki tudja, hogy a nimet a magyarnak mindig ellensége volt. (Persze a közösügyes alku előtt történt még ez.)

Kérdéseken kérődző

CZITÓ DANYI

Történeti bohózat a közösügyes világból.

Haj! kassai biró vagyok én!
Pózner Gabit igy vallatom én:
Turinba *mi végből* utazott?
Uti költséget *kitől* kapott?

Meglátogatta-e Kossuthot?
Bajainkról annak mit mondott?
Dicsérték-e a *közösügyet*?
Erre feleljen, ha nem süket?

Mondja *kiküldte* kendet *oda*?
Mit *evett, ivott* mig kün vala?
Ágyban aludott-e vagy pricscsen?
Játszott-e kártyán vagy birbicsen?

Mivel takaródzott mig kin járt?
Csizmába járt-e vagy mezitláb?
Ki fizette érte a *kontót*?
Hozott-e sok *proklamatiót*?

Csempészett-e be makarónit?
Hát szalámi — kolbászt verónit?
Datolyát, narancsot, limónit?
Olasz sült gesztenyét — marónit?

Hányat mutat ott künn *az óra*?
Kik *ügyeljenek a jelszóra*?
Hol lészen a fegyver *letéve*?
Bolton, padláson vagy *pinczébe*?

Igy vallat a kassai biró!
Póznert vallomásra nem biró. . .
Szeretett vón valamit *tudni*:
Hogy *legyen mit* aztán *besugni*.

„Nosza, fel ügyész! fel kapitány!
Ne Czitó legyek én, de *czigány*!
Ha e Pózner Gabi nem „mokra“
Rajta keritsük őt *hurokra*.

Hajh! kassai biró tettire . . .
Ezt mondja a vidék széltire:
„Czitó *boczi Danyi*! de Czitó!
Többet ér kendnél egy sült czipó.“

Bolond Istók.

Adomák.

Volt Rimaszécsben egy ref. tanitó, most is él, jó ember, kik ösmerik szeretik is pattogó elménczségeért, evvel történt az elmult boldog időben, midőn ő is engedély mellett az államnak dohányt termesztett, hogy egyszer Rima-Szombathba bevivén a termesztett dohányt, az ott levő pápaszemes dohány hivatalnok, miután a megmért dohányt nehány fonttal kevesebbre mérte, a kitünő dohányt csak utolsó classzisunak akarta bevenni.

Midőn tehát tanitónkat ily módon apró pénzzel kifizeti, ez elkeseredvén — nem vette fel a pénzt, hanem azt mondá:

„Itt hagyom — zsinegre.“

A pápaszemes ur! feltolván szemüvegét, kérdi:

„No was ist das zsinekre?

— No! — mondja a kedélyes tanitó a dohányt összekötni, — nincs kétség benne azonban hogy más czélra szánta.

Elmentek a m . . . i kálomista diákok a nagyságos plebánus urhoz, ki haragosan rival reájuk:

„Magok szüntelen csak koldulnak.“

— Tiszteletünket tesszük nagyságodnál, hogy a holnap tartandó majálisra meghivjuk.

Diskurszus

I c z i k szomszéd és M i h á l y gazda között.

Mihály: Na szomszéd! tehát már lesz honvédségünk is . . szeretném tudni, hogy lesz-e ágyuja?

Iczik: Lesz bizuny hallja khend . . még pedigh hától pokkanó . . . sütt azt is rebesgetik már hallja khend, hugy a hadögyminiszteriom kiadtha a generalbefehlt, hugy az urszágban m i n d e n p i s z k a f á t s z e d j e n e k ü s z v e f e g y v e r n e k.

Mihály: Ühm még furcsán leszünk hát felfegyverezve . .

Iczik: Hjah thodja khend! más fegyvert nem mernek a kezönkre bizni, mert atthul tartanak . . hogy eltholálnánk szedni a khüzüs hadsereg gyurspuskáit mint anno 49-ben.

Mihály: Olvasta Iczik szomszéd a Perczel beszédjét, a mit a honvédelmi javaslat felett tartott a képviselőházban?

Iczik: Nem ulvastham, hanem képzelem, hugy feldicsérte ismét maga magát.

Mihály: Fel ám . . hanem ki is jelentette, hogy utoljára teszi . . Legnevezetesebb a volt benne tudja szomszéd, hogy Görgeit ő is árulónak titulálta . . hanem hogy árulóvá lett, azt is Kossuth rovására rótta . . s aztán azzal dicsekedett, hogy valamint 48-ban a magyar sereget . . ugy jelenleg a honvédelmi törvényjavaslatot is ő csinálta.

Iczik: Pittze gepóre . . Perczel azt a 48-ki magyar sereget és ezt a 68-ki honvédelmi javaslatut épen ogy c s i n á l t a meg, mint Nyári Pál a m i n t a m e g y é t.

Mihály: Hallotta e szomszzéd, hogy járt Matyi a mult héten? Hát bizonyos borbélyokból, szabókból és szappanosokból, no meg egy pár hivatallesi féltanult emberből álló u r i k a s i n ó b a . . . betévelyedett, mert o l v a s ó k ö r helyett c a s i n ó t talált a czimszalagra irni a kiadó. A casinói arisztokratia elszörnyüködött ezen vakmerőségen, rögtön reclamáltak tehát, hogy ők ilyen magyar konyháról került eledellel nem élnek, nekik a parkeszes B o r s s z e m J a n k ó, I d ő k T a n u j a, H i r m o n d ó meg az E s t i L a p kell táplálékul. A becsületes olvasókör pedig elnem tudta gondolni, hogy hova maradt az a magyar paprikával készült lud pörkölt . . . s mikor kisült, hogy odatévedt az u r i k ö r b e s azok nem kapnak rajta, azt mondta reá egy kapcsos bibliás mohácsi vén demokrata: megvagyon irva a bibliában: n e a d j á t o k a t i g y ö n g y c i t e k e t a d i s z n ó k n a k."

Párbeszéd.

Tisszttartó: Jakab gazda! eddig pontosan megfizette az árendát, most pedig mindig késik . . . mi ennek az oka?

Jakab: Jaj khedves thekhüntetes thüszttartú oram! rusz vhilág van musthan, nem csoda ha az ember therminost nem tarthat . . . Akkhur vult csak ju világh mikhur azt danulták: valahun egy rungyus bankhu, Jakab kurcsmárusnak valu . . . Nü még akkhur is csak meglehetett élni, mikur aszunthák „ricaca rucaca" de musthan mindig csakh „juj de fáj, uh de fáj, váj de fáj . . . azirt hát nekhem is fáj.

Ludas Matyi gyorspostája.

Tisztelt előfizetőinket — **kiknek mult 30. számmal m á j u s—j u n i u s—j u l i u s évnegyedi előfizetésük lejárt — kérjük annak megujitására.**

P. J. V-nek átadtuk. A Matyi pedig azért nem compareált, mivel junius hóban let... az előfizetés Mindamellett a k vánt számokat expediáltuk.

N. Orosziba V. J. igazolt honvédnek: jö számban.

Bánfi Sándor polgártársnak Aradra: Ezóta rendben van minden — reménylyjük.

Tisztelt előfizetőinket ujra figyelmeztetjük csak **nyitott levélben** legyenek szivesek reclamálni, és pedig ha valamelyik lap a rendes megérkezési idõn tul 48 órával kimaradna . . . azonnal.

A szeretet fillérei.

E lap kiadó tulajdonosára rótt 600 ft pénzbirság fedezéséhez ujabban járultak:

Prachtler Imre Pestről 1 frt. Ifju Mészáros Károly Pécsrő l 50 kr. Szabó Mihály Gyánból 20 kr.

Probst és Vertány Aradról 1 frt. Idősb Ványi Sándor Földesröl 30 kr. Grieger Ignátz Perjámosról 50 kr. Dobos András ügyvéd Kun-Félegyházáról 50 kr. Lajos-Komáromból több elvtárs Varga Mátyás jegyző által 2 ft. Varju István N. Orosziból 1 frt. 40.

Összesen 8 ft 40 kr.

E szives adományokért hálás köszönetét fejezi ki a szerkesztőség.

Rajzoló **Blumberg.** | Felelős szerkesztő: **BÉNYEI ISTVÁN** | Kiadó-laptulajdonos: **MÉSZÁROS.** | Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.